

GULYÁS JÓZSEF

HASBAN KEZDŐDIK

*Hasban kezdődik, hasban véget ér.
A konyhaművészet sofőrjei
mocskolják a csörgő fehéret.
Kiégetni az időből
e papírra (értelmes hülyeségeket)
tojó rovarokat.
A legvörösebbek számunkra a fehér pontok.
Nézz csak bele a piszkos, hófehér
lapokba, a régiség sír, néz itt
valahány szeméből.
Tudjuk, a holnapod jövő alá szántó-vető,
hogymennél több madár,
sör habzzon pohárban, égben.
Hivatalok rongylabdája,
már sima és lapos vagyok a rengeteg pofontól
sima és szőrtelen
és álmatlan a holnaptól.
A kert végében ott állnak a repedt
j á t é k o k keresztjei.
A bürokrácia teniszpályái
vasárnaponként üresek.
De a hivatalnokok sosem alszanak.*

MIKOR A DISZNÓ

*Mikor a disznó rád néz könnyes szemével,
fordulj el,
meríts erőt forrásaidból,
egy kútból, a mélyből,
honnanszemeid jöttek,
mikor a disznó rád néz könnyes szemével,
húzz elő emlékezetedből
egy januári éjszakát
és szorítsd szívedhez éles hangszered.*

NEM MONDOM

*Nem mondom, hogy a Tiszát én sirtam,
hogy a Réhm-féle szocialista fogyókúra
s a hizlaldák harmonizálnak,
nem mondom,
csak növesztem, növesztgetem szárnyamat.*

70 MILLIÓ

*70 millió újban, ezüstben,
egy bagger névnapra valakinek
(mindegy,
bagger vagy egy szál virág)
s te
elrákosodott lelkedet viszed
a vasárnap esti városban,
keserű pohár,
tárgytalan illat.*

*Menj haza,
vár a haláloed.*

PATKÁNYOK KOSSUTH-SZAKÁLLA ZÁSZLÓ

*Gyerünk, gyerünk tornyok s csillagok alá,
föl a földre serkenj, fordulj,
föl a földre ugorj, pattanj,
gyerünk, gyerünk a földre föl,
a fegyver nevetség, tornyok s csillagok alá,
serkenj, pattanj a földre föl.*

Patkányok Kossuth-szakállá zászló.

VÖRÖSET S FEKETÉT

Szükségtelen tárgyak gúlái
csupa vadonatúj régiségek
akad néhány említésre méltó halottunk
arcukon fájdalom szemrehányás
ó e sok-sok szégyellnivaló
ami itt összesereglik
kazalban tú e pár érdeemes cikkely
szókép miegymás hallatlan
szikrát e magtalan papírhalmomba
vért vért a papírzsivajba
fehér folyamba vöröset s feketét

ELVADULT SZAKÁLLAM

Elvadult szakállam, Úristen,
ázik hóban, esőben,
száz rozsdás erdőn
és királyságokon át
egyre közelebb a tengerhez,
melynek a hold parancsol,
a levágott fej.
El kell jutnom a tengerhez
hóban, esőben.

KIS VERS 66-BÓL

Kiált a vén házőrző kutyára,
a dühre, mely csillagba harap,
légy kúszó rozsdá a húrok alatt.

S mi lett: íme a kopott ámulat,
szögre akasztva ezredik arcom.
Ó, elég már s először magamból.

FÜSTBE ÁLDOZÓ DALIÁK

*Vendég abrosz s zenit nélkül, ki vagy?
A virág patádba szorult kavics.*

*Szivarrá sodort fegyvered hamvvedrek
szürke tartalma, ítéletére vár.
Magamat folyton elhagyva,
halálad, ime, húrokhöz lépkeдем.*

*És ujjaim merítem hamvvedrekbe,
dalom rozsdá irama húrjaidon,
lábam vetésed vértócsáiban.
Belőlem hasadt láthatár szíja világít.*

*Füstbe áldozó daliák, hangszerek,
becsúsznak a múzeum üvege alá.*

FORDÍTOTT VILÁG

*Lábfejű erszényesek szaporodása
egyre világosabb
egyre olvashatóbb mosoly
biztató a mérleg állása
ó igen biztató
a kor hú tükrei: a gyerekjátékok
ellenünk fordulnak
völgyes tudat
a fény egy-két agyra korlátozódik
engedély nélkül
nem lehet semmit elmozdítani
az osztódó erszényesek
erszényesek és lábfejűek korában
minden a visszájára fordul*